Сърничката Точица

Хелън Питърс
Илюстрации Ели Сноудън

Издателство „Фют“

На Мари,
Хелън Питърс

На Сияни,
Ели Сноудън

A Deer Called Dotty
First published in the UK in 2020 by Nosy Crow Ltd
The Crow's Nest, 14 Baden Place, Crosby Row
London, SE1 1YW, UK

Text copyright © Helen Peters, 2020
Cover and illustrations copyright © Ellie Snowdon, 2020

The right of Helen Peters and Ellie Snowdon to be identified as the author and illustrator respectively of this work has been asserted by them in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

All rights reserved

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, hired out or otherwise circulated in any form of binding or cover other than that in which it is published. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any mea (electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise) without the prior written permission of Nosy Crow Ltd.

Сърничката Точица
© Издателство „Фют", 2024
Текст Хелън Питърс
Илюстрации Ели Сноудън
Превод Ирина Манушева
Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-270-052-2

ГЛАВА ПЪРВА

Злополуката

– Браво, Къпинке! Добро куче!

Къпинка пусна олигавената топка и Жасмин погали шпаньолката по копринената глава. Взе топката и отново я хвърли над високата трева.

– Донеси! – извика тя и кучето веднага се втурна натам. Вече беше стара, но още обичаше да играе.

Къпинка живееше заедно с прасенцето Трюфелка в голямата овощна градина във Фермата на дъбовете. Беше необичайно, но двете

се сприятелиха още когато Жасмин донесе Трюфелка като сукалче. Някога и тя гонеше топки, но сега предпочиташе да се излежава под ябълковите дръвчета.

Скай притисна муцуна в коляното ѝ.

– Добро момче! Май и ти се измори, а?

Двамата с красивото ѝ черно-бяло овчарско куче току-що се бяха върнали от дълга разходка в гората. Обикновено не окъсняваха толкова, но беше петък, пък и тъкмо започваше майската ваканция, така че майка ѝ не държеше да си лягат толкова рано, както обикновено.

Скай близна стопанката си по ръката и я погледна с обожание. Тя го погали по главата.

Беше го намерила като малко изоставено кутренце, измъчено и прегладняло, но той бързо укрепна

под нежните ѝ грижи. Двамата бяха неразделни от първия си ден заедно, но мина доста време, докато Скай свикне да се доверява на хората. Веднъж беше ухапал Жасмин от страх, а и досега се случваше да се уплаши от непознати хора и ситуации. Но вече нямаше нищо общо с немощното, парализирано от страх кученце, което момичето бе намерило в храстите преди близо две години.

Тя вдигна очи и видя фаровете на приближаващ се автомобил.

– Ето, татко се прибра – обърна се тя към Къпинка. – Сега ще вечеряш.

Бащата на Жасмин – и собственик на фермата – обикновено караше пикап, но тази вечер беше взел колата на майка ѝ, за да изведе по-голямата си дъщеря Ела да шофира. Тя взимаше уроци от няколко месеца, но като че

ли не напредваше особено.

– Нека пошофира с теб, за да добие увереност – помоли го майка им. – Милата, ужасно е нервна. Пък и е добре да покара на тъмно. Уроците ѝ досега са били винаги през деня.

Жасмин забеляза, че майка ѝ не се нае лично да го направи. Ела беше изключително умна и трудолюбива, но шофирането просто не ѝ се удаваше.

– Ако и това се учеше от книгите, щеше да е перфектна – беше отбелязала майка им. – С шофирането обаче не става така.

– Нямам търпение да започна курса! – обади се Ману, по-малкият брат на Жасмин. – Ще стана най-добрият шофьор на света!

Добре, че тази вечер той беше на гости на най-добрия си приятел Бен. Иначе със сигурност щеше да

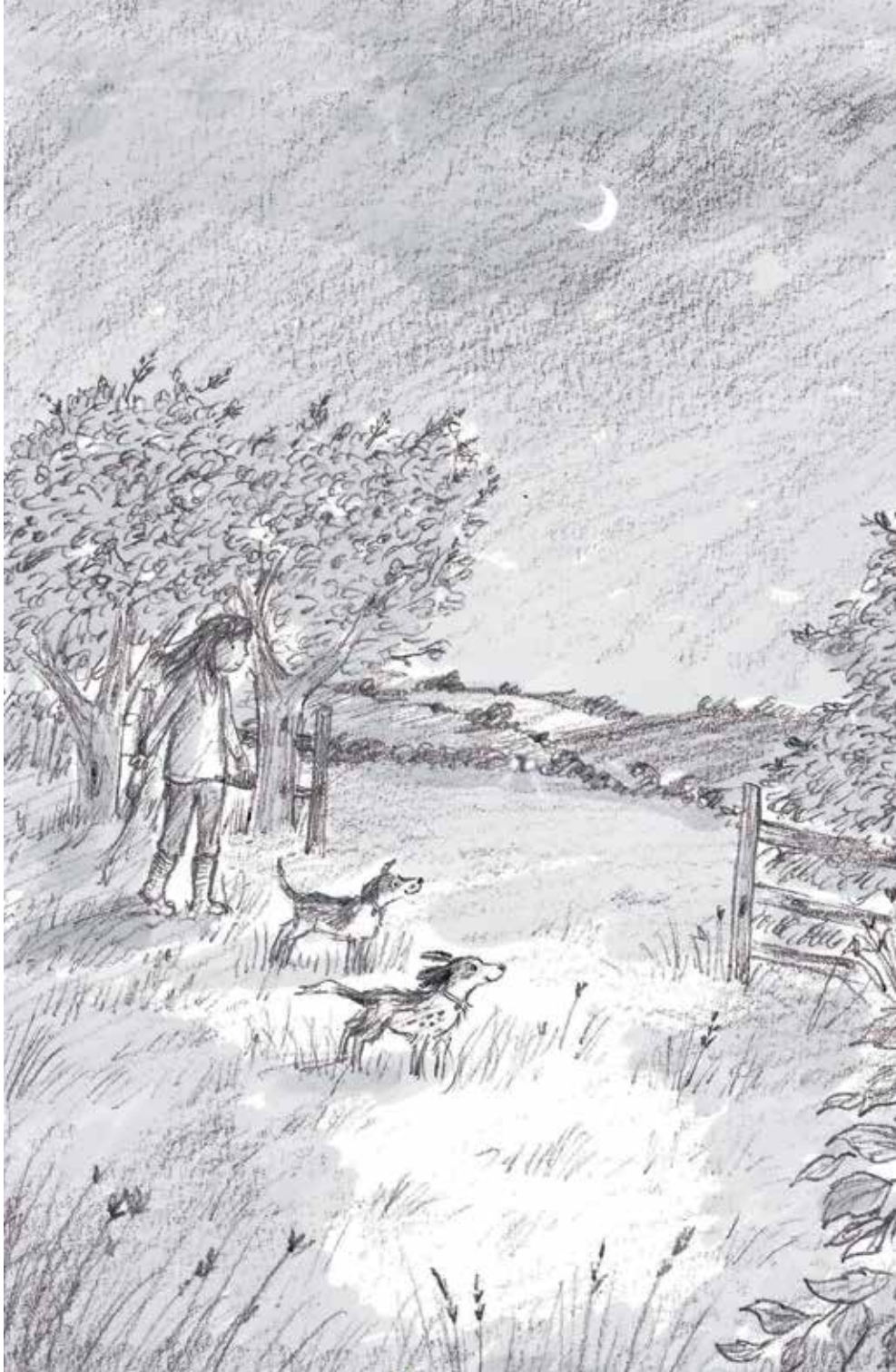

иска да се вози на задната седалка, а коментарите му бяха последното, което един притеснен шофьор би искал да слуша.

Ето, че сега колата подскачаше по пътя към тях. Жасмин се усмихна.

– Със сигурност кара Ела – каза тя на Скай.

Изведнъж двигателят изръмжа и се чу ужасен, тъп удар, а едновременно с него – скърцане на спирачки и счупени стъкла.

Жасмин замръзна. Моторът угасна. Чу отваряне на врати и ужасен, пронизителен писък. Тя дойде на себе си и хукна по пътеката към къщата.

– Мамо!

Надя четеше книга и като видя дъщеря си, вдигна разтревожено очи.

– Какво има? Жасмин, какво става?

– Бързо! – промълви момичето. – Мисля, че Ела пострада!

Майка ѝ скочи на крака.

– Къде е?

– На черния път. Колата се блъсна и я чух да пищи.

Надя вече беше изхвърчала от стаята. Жасмин хукна след нея.

Баща ѝ тичаше към тях, а ботушите му шляпаха по чакълената настилка. На светлината на фаровете Жасмин видя сестра си, коленичила пред колата, захлупила лице в шепи, а до нея имаше нещо голямо и кафяво.

– Слава богу, че си тук – запъхтяно каза Майкъл.

– Как е Ела? Какво стана?

– Ела е добре. Сърна. Ударихме сърна на пътя.

Надя се втурна към автомобила, Жасмин хукна след нея. Вече

различаваше силуета на красива сърна, паднала настрани, с широко отворени, невиждащи очи. Ела беше коленичила, люлееше се и ридаеше.

– Ела, добре ли си? – мама приклекна до нея. – Боли ли те някъде?

– Аз съм убиец! – изхлипа момичето. – Убих сърната!

– Не си виновна – успокои я татко. – Много е трудно да избегнеш животно, което претичва пред теб. Просто беше ужасна злополука.

– Виновна съм! Ако ти караше, тя щеше да е жива.

– Сигурна съм, че си направила всичко възможно – каза майка ѝ.

– Ти не разбираш! Аз съм пълна глупачка. Аз съм най-глупавият човек на света!

Майка ѝ погледна баща ѝ.

– Какво всъщност стана?

Майкъл въздъхна.

– Паникьоса се, като видя сърната. Опита се да спре, но по погрешка натисна газта.

Жасмин потръпна.

– Аз дръпнах ръчната спирачка, естествено, но вече бяхме блъснали сърната – добави баща ѝ.

Майка ѝ прегърна Ела.

– Миличка, знам, че изживяваш тежък шок, но трябва да станеш и да се отдръпнеш, за да прегледам сърната. Не искаме да страда повече, отколкото се налага, нали?

Добре, че майка ѝ беше ветеринар, помисли си Жасмин. Винаги знаеше какво да прави.

– Няма смисъл. Мъртва е. Аз я убих.

Надя въздъхна и се изправи.

– Майкъл, ще я поемеш ли?

– Хайде, Ела, ще те заведа вкъщи – коленичи баща ѝ и я

прегърна. – Мама ще се погрижи за сърната. Ще вървим пеша, защото може да ѝ трябва нещо от колата. Ще се справиш ли?

Макар да не спираше да плаче, с негова помощ тя се изправи.

– Добре – рече мама, – а сега ми подай фенерчето от жабката, Жас.

Майкъл обгърна раменете на Ела, притегли я към себе си и двамата тръгнаха към къщи. Когато Жасмин се върна с фенерчето, майка ѝ беше закрила главата на сърната с якето си.

– Жива ли е?

– Едва-едва – повдигна дрехата майка ѝ. – Не мисля, че ще оцелее. Зеничният рефекс е последният, той функционира докрай. Ако11размерът на зеницата не се промени, когато светна с фенерчето, значи не е жива.

Тя насочи сноп светлина право

в очите на сърната. Лъскавата черна точка в средата се сви.

– Жива е! – възкликна момичето.

– Да – потвърди майка ѝ, – но няма да изкара дълго. Не искам да страда повече.

Тя замълча. После погледна сериозно Жасмин.

– Има обаче още нещо. Не исках да го споменавам пред Ела.

– Какво?

Но преди да дочака отговор, сама видя на светлината на фенерчето. Сърцето ѝ замря.

В корема на сърната нещо помръдваше.

– О! – възкликна тя. – Има бебе!

Глава втора

Спешна операция

– Боя се, че не можем да спасим майката – каза Надя, – но ако побързаме, има малък шанс за малкото.

Тя пак насочи светлината към очите на сърната. Този път зениците не реагираха.

– О, не! – промълви Жасмин и очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Горкичката – каза майка ѝ. – Но поне не страда дълго. Сега трябва да сме много бързи. Бебето може

да оцелее не повече от три-четири минути. Ще ми асистираш ли?

Сърцето на Жасмин заби лудо.

– Естествено. Какво да правя?

– Донеси ми инструментите. Ще ми трябва скалпел. И кърпа, с която да подсушим малкото.

Жасмин изтича до багажника и след секунди се върна с чиста кърпа и голямата кутия с пособията на майка си. Остави ги до нея и отвори капака.

Надя сложи ръкавици за еднократна употреба и разопакова стерилен скалпел.

– По принцип трябва да обръсна козината на мястото на операцията, но в случая това не е от значение. Важното е да извадим бебето час по-скоро. Можеш ли да държиш фенера стабилно, докато режа? Добре, че не си гнуслива.

Тя постави скалпела в дръжката и допря острието до корема на сърната.

– Щом започне да излиза, ти ще хванеш здраво задните крачета и ще дърпаш, а аз ще извадя предните.

– Добре – кимна Жасмин.

Тя насочи фенера към корема на сърната. Червеникавокафявата козина се издигаше и спадаше на вълни от движенията на малкото.

– Готова ли си? – попита майка ѝ.

– Да – потвърди момичето.

Всичко стана много бързо.

Жасмин гледаше като омагьосана малките копитца и слабичките черни крачета.

–

Хвани ги здраво – нареди майка ѝ – и дърпай равномерно. Внимавай, че са хлъзгави.

Жасмин остави фенера, стисна влажните крачета и ги затегли, докато майка ѝ внимателно извади цялата животинка.

– О, колко е прекрасно! – затаи дъх Жасмин, като видя малката главичка. – И мъничко!

– Момиченце е – каза Надя.

– Но не мърда... Жива ли е?

– Не диша. Задръж я с главата надолу, за да притисна гърдите.

Жасмин вдигна малкото създание за задните крачета, а Надя започна енергично да притиска гръдния му кош.

– Обикновено гърдите се притискат по време на раждането – обясни тя, – но когато се наложи секцио, трябва да се направи ръчно.